

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/98/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918202248
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5918202248.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 01 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: E. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. H. XXX/XX, XXX XX G. F., v konaní o zaplatenie sumy 1.723,23 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Csp/71/2018-234 zo dňa 05. februára 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Csp/71/2018-234 zo dňa 05. februára 2019 vo výroku II, ktorým okresný súd v ostatnej časti žalobu zamietol a vo výroku III. o trovách konania p o t v r d z u j e .

Žalovaný n e m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

V nenapadnutej časti (výrok I.) zostáva rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 5Csp/71/2018-234 zo dňa 05. februára 2019 n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom s poukazom na § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a § 708 ods. 1, 2 a § 710 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.723,23 Eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V ostatnej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 06.12.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.723,23 Eur spolu s úrokom vo výške 28 % ročne zo sumy 1.723,23 Eur od 06.02.2018 do zaplatenia.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že žalobca uzavrel so žalovaným dňa 03.06.2013 Zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, na základe ktorej sa žalobca zaviazal zriadiť a viesť pre žalovaného osobný účet. Právny vzťah vzniknutý medzi zmluvnými stranami posúdil súd prvej inštancie ako vzťah spotrebiteľský, založený zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom ako dodávateľom a žalovaným ako spotrebiteľom. Na uvedený právny vzťah tak aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka vzťahujúce sa na spotrebiteľské vzťahy (§ 52 a nasl.) a ustanovenia zákona č.129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov. Dňa 23.09.2014 žalobca so žalovaným uzatvorili Zmluvu o povolenom prečerpaní na účte, na základe ktorej žalobca zriadil žalovanému povolené prečerpanie do výšky limitu povoleného prečerpania 1.500,00 Eur s úrokovou sadzbou 19,9 % ročne. V zmysle bodu 2 predmetnej Zmluvy bol dojednaný poplatok za upomienku vo výške 15,00 Eur a poplatok za výzvu vo výške 30,00 Eur. Podľa výpisu č.10 z účtu žalovaného ku dňu 31.10.2017

bol zostatok na účte žalovaného záporný, a to - 1.531,10 Eur. Podľa výpisu č.11 z účtu žalovaného, výška limitu povoleného prečerpania platná od 02.11.2017 bola 0,00 Eur. Ku dňu zatvorenia účtu, t.j. ku dňu 05.02.2018 zostatok na účte žalovaného dosahoval hodnotu - 1.723,23 Eur. Výška debetného zostatku (- 1.723,23 Eur) nebola medzi stranami sporná, na základe čoho súd žalobe v tejto časti vyhovel. V časti žaloby, ktorou si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie úroku 28 % ročne zo sumy 1.723,23 Eur od 06.02.2018 do zaplatenia, okresný súd žalobu zamietol. Žalobca si uplatnil uvedený nárok s poukazom na článok 3.12 Všeobecných obchodných podmienok (ďalej „VOP“) v spojení s Výveskou úrokových sadziieb časť „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“, s poukazom na § 2 písm. f) a § 18 zákona č. 129/2010 Z. z.. V zmysle bodu 3.12 VOP, po dobu nepovoleného prečerpania musí majiteľ účtu platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný na základe úrokovej sadzby „úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“. Nepovolené prečerpanie sa považuje za porušenie zmluvných povinností klienta, s ktorým je spojená povinnosť uhradiť zmluvnú pokutu v zmysle sadzobníka. Okresný súd považuje za neprijateľnú takú zmluvnú podmienku uvedenú v záverečných ustanoveniach, že banka je oprávnená meniť obchodné podmienky s tým, že o zmenách banke postačuje dať informáciu v elektronickej podobe, čo sťažuje spotrebiteľovi zisťovanie toho, ako sa menia obchodné podmienky a tieto obchodné podmienky by mal overovať každodenne zistením v elektronickej komunikácii banky. Dojednanie takejto podmienky poukazuje na to, že silnejšou stránkou v úverovom vzťahu je práve banka, ktorá môže svojvoľne meniť obchodné podmienky, ako súčasť zmluvy bez možnosti klientov banky ovplyvniť zmenu obchodných podmienok. Preto aj odkaz banky na sadzobník poplatkov vo vzťahu k sankčnej úrokovej sadzbe v rozsahu 28 % za nepovolené prečerpanie preukazuje slabú vyjednávaciu silu klientov vo vzťahu k banke. Ustanovenie § 18 zákona č.129/2010 Z.z. sa vzťahuje na povolené prečerpanie účtu, nie však na nepovolené prečerpanie. V takom prípade podľa názoru súdu musí byť jednoznačne individuálne dohodnuté medzi zmluvnými stranami úročenie nepovoleného prečerpania konkrétnou úrokovou sadzbou. Odkaz na Vývesku úrokových sadziieb na webovom sídle žalobcu je podľa názoru súdu v danom prípade nepostačujúci a túto podmienku nemožno považovať za individuálne dojednanú.

4. O trovách konania rozhodol okresný súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý bol čo do žalobou uplatnenej istiny úspešný, nárok na ich náhradu v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaním súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

5. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti (výrok II.) tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie. Pre prípad úspechu v odvolacom konaní si uplatnil aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu zaplatených súdnych poplatkov. Uviedol, že uplatnený úrok 28% ročne nie je úrokom z úveru, nejde o úrokovú sadzbu poskytnutého povoleného prečerpania. Žalobca si daný nárok uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v ustanoveniach §2 písm. f) a § 18, keď tento zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórnu náležitosť obsahovať údaje uvedené v §9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Naopak, podľa §18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje výšku úrokových sadziieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Klient (žalovaný) preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojim podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Záväzok zo zmluvy prevzal ako dospelá osoba plne spôsobilá na právne úkony, preto nie je dôvod spochybňovať, že k dohode pristúpil so všetkou vážnosťou a zodpovednosťou. Ak aj z hľadiska formy je právny úkon uzavretý prostredníctvom formulárovej predtlačky, takýto spôsob uzatvárania zmluvy nie je právom zakázaný a samotné použitie formulára nemôže automaticky znamenať, že spotrebiteľ sa s jeho obsahom neoboznámil alebo s jeho obsahom nesúhlasil, keď súhlas s údajmi a dohodami uvedenými v predtlačky osobne potvrdil svojim podpisom. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/140/2018 zo dňa 19.12.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/39/2018 z 23.1.2019 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.3.2018.

6. Žalovaný na odvolanie žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 22.03.2019, nereagoval. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku II., ktorým okresný súd v ostatnej časti žalobu zamietol a vo výroku III. o trovách konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. V nenapadnutej časti (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v podanom opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Je potrebné poukázať na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

10. Námietku žalobcu ohľadne nepriznania požadovaných úrokov vo výške 28 % ročne vyplývajúcich z VOP vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú, nakoľko účtované úroky neboli individuálne dohodnuté tak, ako konštatoval súd prvej inštancie, pričom za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ale nemal možnosť ovplyvniť ich obsah. Navyše žalobca v danom prípade nárok na úrok 28 % ročne z dlžnej sumy odvodzoval od čl. 3 VOP určených ku dňu uzatvorenia zmluvy, pričom uvedená zmluvná podmienka s rovnakým obsahom už bola rozsudkom Okresného súdu Košice II č. k. 36C 117/2013-55 zo dňa 29. novembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co 91/2014 zo dňa 24.03.2015 vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti. Vzhľadom na to bolo povinnosťou žalobcu zdržať sa ďalšieho uplatňovania tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj uplatňovania nárokov z nej vychádzajúcich.

11. Na správnom právnom závere súdu prvej inštancie o absencii individuálneho dojednania úroku vo výške 28 %, z ktorého dôvodu nebolo možné žalobcovi tento uplatnený nárok priznať, nič nezmenili ani právne úvahy, ktoré súdu predložil žalobca v podanom odvolaní. Z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že žalobca sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

12. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalobcu v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku II. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Zároveň potvrdil aj výrok III. o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá úspechu žalobcu v spore a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

13. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výrok I.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

14. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane nepriznal nárok na ich náhradu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel postráda, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesenia NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016.

15. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).